

[Poul Møller.]

1. april 1959, og vi kunne meget vel forestille os, at vi ville få den besked af regeringen. Derfor holdt vi os tilbage og gjorde noget, vi syntes var sagligt rigtigt, idet vi sagde: lad os bruge 1959 til at forberede denne skattelettelse, lad os stille det som politisk mål at gøre det muligt at lette skatten fra april 1960. Vi syntes, det var en fremstrakt hånd, vi gjorde det for ikke at være for agitatoriske over for den høje regering. Man får ikke altid tak, som man har fortjent.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om problemet i øvrigt. Man har raillet over, at vi sætter ikrafttrædelsesdatoen til 1. april 1960. Der er dertil at sige, at for det første har det høje ting adskillige gange behandlet udgiftslove, med hensyn til hvilke man ikke har næret betænkelighed ved at lade dem træde i kraft på et eller andet tidspunkt uden at kende noget til den finansielle og samfundsøkonomiske situation på dette tidspunkt. De udgiftslove, vi har, er fortsat løbende fra år til år. Kunne man ikke tænke sig, at man nu, hvor det drejer sig om en indtægtslov, som man erkender vil lette skatteadministrationen, vil gøre det lettere for borgerne og vil give os et stærkere og rigtigere skattesystem, satte det som et mål for det politiske arbejde at indrette statens udgifter, når man får over et år dertil, i overensstemmelse med denne målsætning? Det skulle vel ikke være så vanskeligt.

Vedrørende ikrafttrædelsen er det i øvrigt blevet sagt, at der ikke var penge til det på det foreslåede tidspunkt. Der er, som vi også har gjort det, henvist til, at vi må dække denne indtægtsformindskelse gennem besparelser, først og fremmest gennem en lettelse af statens finansieringsbehov, gennem en nedtrapning af statens udlånsbeløb. Den højtærede minister vil give mig ret i, at en sådan politik må kræve, at man fastlægger en periode, hvor man forsøger at tillempe tilsagnene, således at disse besparelser bliver aktive og virksomme den dag, man giver skattelettelse.

Nu siger den højtærede finansminister: ja men vi har allerede givet statslånstilsagn for 1960-61 for sådanne beløb, at dette ikke kan lade sig gøre. Jeg vil gerne have dette

uddybet, for så vidt jeg kan se skulle der ikke kunne foreligge bevillingstilsagn på 300 mill. kr. for de næste 1½ år efter den ny boliglovs gennemførelse, 300 mill. kr., som er uindfriet, og som skal betales af staten, men jeg går ud fra, at det er den slags ting, vi kan se på i udvalget. Vi lægger vægt på at få afviklet disse bevillinger i videst mulig udstrækning, så vi kan nå det, der er målet for os: at gennemføre en skattereform, der indeholder en skattelettelse. Den højtærede finansminister sagde, at vi ikke kan lette skatterne i dag, og at det er tvivlsomt, om vi kan gøre det til næste år. Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, at jeg har ligesom indtryk af, at hele denne diskussion om ikrafttrædelsesdatoen måske skyldes, at vi har trampet lidt i regeringens cirkler, og at vi er kommet til at trampe lidt for meget i planlægningen af vor skattelovgivning, idet man måske selv havde tænkt sig at komme med et skattelettelsesforslag. Når jeg har fået denne tanke, skyldes det ikke den højtærede statsministers tale ved Journalistforbundets fest, for dér lod han alt håb ude, men det skyldes en artikel, som det ærede medlem hr. Niels Andersen har skrevet i Jyllandsposten for nylig, hvor han i anledning af dette forslag siger om oppositionens folk:

„Jo, de er dygtige disse oppositionsfolk og fremsynede.“

Det takker jeg for.

„Mest af alt minder det om et par store skoledrenge, der har fået øje på en frugt, der er ved at være moden, og nu i huj og hast halser af sted for dog at få lov til at plukke denne frugt og overrække befolkningen den.“

Ja, det var et citat fra Jyllandsposten, og jeg går ud fra, at jeg har den højtærede formands tilladelse til at citere, ellers må jeg æde ordene i mig igen. Men det ærede medlem hr. Niels Andersen taler altså her om, at der er en frugt, der er ved at være moden, og den skal disse drenge ikke komme og hente i regeringens have, for skal der gives skattelettelse, så skal regeringen nok selv bestemme det og ikke provokeres dertil af oppositionen. Det synes jeg klart tyder på, at vi ved fælles hjælp, i hvert fald hvis vi lægger kræfterne sam-